

úroky a pak teprve na jistinu (§ 1416 obč. zák.). Kdyby byl tak počítal, byl by musel zažalovati jako zbytek jistiny peníz převyšující 300 Kč. Když to však neučinil, jest úroky, pokud nejsou počítány z jistiny 206'92 Kč, počítati jako samostatné pohledávky (§ 55 j. n.). Nelze ponechat libovůli žalobce, zda chce sporný nárok, pokud tím nezasahuje do předmětné soudní příslušnosti, projednati v řízení bagatelním, či řádném a dle toho pak připraviti žalovaného o možnost použití opravných prostředků v plné míře. Jest věcí soudu, by podle obsahu žaloby zahájil řízení žalobnímu nároku odpovídající, to tím spíše, an i žalovaný proti neprávem zahájenému řízení důvodně brojí (srovnej též rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 1942, 10.398 sb. n. s.). Vyšší stolice pak rozhodují, zkoumajíce otázku, zda jest opravný prostředek k nim vznesený přípustný, samostatně o tom, zda nastaly předpoklady pro zvláštní předpisy o věcech nepatrných (rozh. čís. 34 sb. n. s. civ.). Pokud odvolací soud má za to, že žalovaný v odvolání opožděně napadá usnesení soudu první stolice z 18. února 1930, jímž byl zamítnut i jeho návrh, aby se ve sporu pokračovalo v řízení řádném, nikoliv bagatelním, nelze mu přisvědčiti. Proti usnesení, že spor bude projednán jako bagatelní, není samostatného opravného prostředku (§ 517 c. ř. s.), usnesení to však může býti napadeno v odvolání z rozsudku, neboť podléhá přezkoumání soudem odvolacím (§ 462 odst. 2 c. ř. s.). Názor odvolacího soudu, že by stížnost proti usnesení soudu první stolice z 18. února 1930 byla přípustná podle ustanovení § 517 čís. 1 c. ř. s., nemá opory v doslovu zákona, neboť oním usnesením nebylo odepřeno ani zahájení zákonného řízení o žalobě ani pokračování v tomto řízení.

Čís. 11190.

K povolení exekuce podle § 72 (1) zákona o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n., stačí, že výkaz nedoplatků jest opatřen doložkou vykonatelnosti, připojenou vymáhajícím náhradním ústavem.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1931, R I 653/31.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě vykonatelného výkazu nedoplatků náhradního ústavu pensijního pojištění. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Z ustanovení § 72 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n. vyplývá, že vykonatelné výkazy nedoplatků jsou exekučním titulem, a to i výkazy všeobecného pensijního ústavu, i výkazy náhradních ústavů. Co se však týče připojení doložky vykonatelnosti, jest v tomto zákoně jen ustanoveno, že jsou k tomu povolány příslušné úřadovny. Takovéto úřadovny jsou však podle § 76 e) cit. zák. zřízeny jen při všeobecných pensijních ústavech, majících veřejnoprávní povahu, a již z toho vychází na jevo, že ohledně náhradních ústavů citovaným zákonem nebylo na dosavadním právním stavu ohledně těchto náhradních ústavů nic změněno a že tedy i nadále

jest vykonatelnost výkazů nedoplatků těchto ústavů třeba potvrditi zemských úřadem (§ 133 pens. zák.). Poněvadž v případě, o který jde, výkaz nedoplatků nemá této náležitosti, měl býti návrh na povolení exekuce zamítnut.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle prvního odstavce § 72 zákona o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n. může dlužné pojistné býti vymáháno soudní exekucí na základě vykonatelného výkazu nedoplatků a připojí doložku o vykonatelnosti »příslušná úřadovna«. Toto zákonné ustanovení nerozeznává, zda jde o pojistné dlužné Všeobecnému pensijnímu ústavu (§ 74 tohoto zák.), či náhradnímu ústavu (§ 105 tohoto zák.). Z toho plyne, že se ustanovení § 72 (1) tohoto zákona týká i náhradních ústavů. Že tomu tak, vysvětluje jasně z důvodové zprávy k tomuto zákonu (čís. tisku poslanecké sněmovny 1706 str. 2), v níž se výslovně uvádí, že, pokud jde o připojení doložky vykonatelnosti na výkazy nedoplatků, platí pro náhradní ústavy stejný postup jako pro Všeobecný pensijní ústav; nemůže tedy býti pochybnosti o tom, že úmyslem zákonodárce bylo, by si i náhradní ústavy připojovaly doložku vykonatelnosti na výkazy nedoplatků samy, a nemůže tomu býti na závalu, že zákon použil v prvním odstavci § 72 tohoto zákona výrazu »úřadovna« a že o úřadovnách mluví jen při Všeobecném pensijním ústavu (§ 84 tohoto zák. a násl.). Ježto vymáhající věřitel jest náhradním ústavem po rozumu § 105 pensij. zák., jest předložený jím výkaz nedoplatků na pojistném opatřený doložkou vykonatelnosti podle § 72 (1) pens. zák. exekucním titulem a byla právem prvním soudem povolena navrhovaná exekuce. Pochybil proto rekursní soud, změnil usnesení prvního soudu, a bylo dovolacímu rekursu vyhověti a změnou napadeného usnesení obnoviti usnesení prvního soudu. Okolností povinnými v rekursu uváděné, že výkaz o nedoplatecích není vykonatelný, ježto neobsahuje poučení o opravných prostředcích a dokladu o doručení, nepřekážejí povolení exekuce, neboť přezkoumávati správnost doložky vykonatelnosti nepatří soudu a k povolení exekuce podle § 72 (1) pens. zák. stačí, že výkaz nedoplatků jest opatřen doložkou vykonatelnosti, připojenou vymáhajícím náhradním ústavem.

Čís. 11191.

Jde-li o povolení exekuce na základě cizozemského exekucního titulu, jest mimořádný dovolací rekurs přípustný bez rozdílu, zda jde jen o otázku vykonatelnosti cizozemského exekucního titulu či o jiné otázky, a zda bylo napadeno rekurse povolení či odepření exekuce stranou samou, či poddlužníkem.

Návrhu na povolení exekuce zabavením nároku povinného proti poddlužníku »na poskytnutí prostředků k uspokojení věřitelů povinného«, nelze vyhověti pro neurčitost (§ 54 čís. 3 ex. řádu).

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1931, R I 705/31.)